

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 324. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064888480/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Susannas Skuldre gøs, med et Ryk.

Fryser du, Sigrid af Ekehielm, i dat eget Rige? som Moder, der aldrig, selv på Sommerdage, bliver varm her på »Bjærgets«. Er også du, underst inde, af Gud? skal jeg kun vække ham i dig? Er du det syge Jærn, som magnum magisterum, Kærlighed, skal helbrede til Guld! Eller gruer du kun for dit Liv? for Guden i Spejlet, din Slægts Skæbne?

»Susan,« hviskede han, »Susan, hvem ønsker du at se i Spejlet?»

»Pyh! det kunde du li' at vide!« hun blæste ham ind i Ansigtet og smurrede rundt mod Glædet.

Skæret fra de tvende Spiddelys, som han havde tændt i døts Rammes Stager, flimrede over hendes hvide Skikkelse, deres blege Ansigter og de gamle Møbler derinde i det af Alder og Kulde emmede Glas.

Se os dér, den sidste Slægt blandt de andres vage Skygger! se vore Åsyn og Øjne blandt blodige Bind og hvide Hår! Se Sekunderne i Spejlets Århundrede, Mennesket under Guds Dom!

»Nu skal jeg have Kronen på!»

Varligt, med bægge Arme buede, løftede hun dens takkede Guld over sig.

Den glimtede frem derinde, dens evige Glød – strålede så fuld og stor på hendes Hoved. Dens blodige Rubin og hendes Øjne brændte ved dens Raad.

Dér sad hun inde med sit tvodelte Bryst, med Perlernes Tårkrans over sit Hoved – Drønningen, deres og alle Slægters, en og den samme, usærlig, udødelig!

Se deres Øjne, se deres Munde bag hende, Tjenerne, Ofrene – Sekunderne, der vexlede bag hendes Nakke, usatte, usatte. Var de sig selv eller var de hine otte Unge?

Hun var og blev den Samme: svulmende og kronet, Jorden, deres Hjem og Grav!

»Gå nu til Side! ud af Spejlet. Om et Minut slår Uret tolv – så lad mig se!»

Hun spille sine Arme, som viste hun dem, Døgnets sidste Sekunder, fra sig, som åbnede hun ene sin Favn for ham, Tolvslagets Herre.

Ja Susan – Steffan veg, med Hånden i Olofs og Bryntes og skydede Adrian bag sig med Skuldren –: Nu er du hans, omsider! nu kom-